

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Издава всяка
СЪБОТА.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕЗЪ — Шумень
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

Д-ръ НЕДЪЛКА ПЕТРОВА

и
ПОРУЧИКЪ ИВ. ТЪРНЕВЪ

— СГОДЕНИ —

Търново.

София.

СИЙКА Н. ДИНОВА

(зжболѣкаръ)

и
КОНСТАНТИНЪ СТЕФАНОВЪ

(юристъ)

— СГОДЕНИ —

Търново.

Казанлъкъ.

П. Мариновъ — учителъ.

Неугасимъ народенъ фаръ.

Отъ редъ 10-лѣтия ежегодно на 24 (11) Май въ цѣлата страна се разлива екътъ на камбаненъ звънъ и всѣки радъ и село, където има училище, се огласяватъ отъ химна на Св. св. Кирилъ и Методий — устройва се празненство. Въ тоя денъ човѣкъ не само и съ вълнение се увлича миналото на нашия народъ си спомня за имената на Св. братя, които съ своето дѣло и дадохъ свѣтлина на очитъ просвѣтление на душитъ. Въ оя денъ ечатъ камбани, отпращатъ се молитви, пѣятъ се валебни пѣсни, играятъ се ора — слави се паметта на Двамата Равноапостоли, които преди 1000 и повече години (863) бѣли очаквани и посрещани инъ радостъ отъ славянитъ отъ амъ Дунава.

Да, наистина, така е било. Нашитъ нѣкогашни дѣди съ менъ, собено вълнение сж очаквали лавянскитъ проповѣдници и, когато последнитъ сж влизали въ Велеградъ, тогава сжщо тѣ сж ехтѣли камбани и сж е слушали пѣсни и молитви. Било е тогава велико събитие — начало на славянската култура, полагали сж се основитъ на славянската писменостъ. За живота на Двамата Равноапостоли не ще говоря, защото по-вечето отъ насъ не наятъ този животъ било отъ дилище, било отъ децата ученици.

Само съ нѣколко думи ще припомнимъ за заслугата, която сториха на славянското племе и частно на насъ българитъ.

Кирилъ и Методий сж две свещени имена, два образа — фарове, които вѣчно ще свѣтятъ надъ българския хоризонтъ, ще стоплятъ сърцата и души на всички радетели за родно слово и култура. Тѣ будятъ и ще будятъ въсторгъ у всѣки българинъ, както съ своето дѣло, така и съ правото и вѣрно схващане, че просвѣтата е основата, основния камѣкъ, върху който народитъ могатъ сигурно да изградятъ своето бждеше.

Двамата Равноапостоли съ своето дѣло спомогнаха да се развие у насъ литературата — да се разпространи книжнина. И нашата книга си проби пѣтъ не само въ България, но въ околнитъ държави и на западъ. Благодарение на това, нашия народъ, нѣкога езически, можа да се издигне и нареди на времето съ Византия и Римъ и, въпреки въковното робство, да запази своя битъ, да причасти и другитъ славянски народи къмъ общочовѣшкото знание и култура, та и днесъ, макаръ малѣкъ и униженъ, да има съ какво да се гордѣе и живѣе.

Кирилъ и Методий сж не само изнамѣрвачи и разпростра-

нител на славянската азбука, четмо и писмо, но сжщевременно и разпространители на Христовото учение всрѣдъ грубитъ славянски маси. Тѣ първи преведоха отъ грѣцки на славянски църковнитъ книги и дадохъ възможностъ на славянитъ да слушатъ Христовото учение на познатъ тѣмъ езикъ.

Св. братя първи дадохъ на свѣта българска книжнина. Тѣ сж творцитъ на славянското азбуке — на българската писменостъ. Народъ безъ своя книга, безъ свое четмо и писмо, е осжденъ на загинване. Много народи сж отбелязани въ историята, като хуни, авари, готи и др., които днесъ не сжществуватъ като отдѣленъ народъ — изгубили сж своята националностъ и сж се претопили между културнитъ народи. Претопили сж се, защото сж нѣмали своя книжнина, своя писана история, своя култура.

Благодарение на книгата, дадена ни отъ Кирилъ и Методий, благодарения на просвѣтата, можа да се държи будно съзнанието на българския народъ и последниятъ можа да запази своята националностъ, своето единство, макаръ да е преживѣлъ близо 2 вѣка грѣцко иго и 5 вѣка турско робство и тежки кържалийски времена.

с. Драгоево, Преславско.

Подофицерската организация въ гр. Шумень.

По случай патронния ѝ празникъ „Св. Кирилъ и Методий“.

Преди 17 години се туриха основитъ на Шуменското запасно подофицерско благотворително дружество „Князь Кирилъ Преславски“, което почти веднага влезе въ съюза на подофицерскитъ дружества въ България. Целта на дружеството и съюза бѣ: „Да работятъ за материалното и служебно положение на свѣхсрочнослужащия подофицеръ въ

казармата и посрѣдствомъ посмъртната каса, да осигурятъ срѣдства, макаръ и твърде скромни, на наследницитъ на починали членове“. И дветъ задачи на подофицерската организация бѣха пропити съ човѣщина. И въ дветъ ясно личи и се подчертава Христовия зовъ: Помагане на ближния. Войнитъ — първо балканската, а впоследствие и голѣмата общоевропейска — преустановиха, но не прекратиха, дейността на подофицерската организация.

На първо време организацията бѣ слаба, едва си пробиваше пѣтъ. Криво бѣха схванати и разбрани нейнитъ високо човѣшки идеи. Тя бѣ преследвана, забранявана. Но когато поставенитъ цели сж възвишени, очаква се рано или късно тѣ да възтържествуватъ. Така стана и тукъ.

Следъ голѣмата и страшна война, когато всички бѣха обезвѣрени въ бждешето на България, когато политическитъ партии бѣха изгубили и ума и дума, подофицерската организация, която приюти въ своитъ редове голѣма частъ отъ напустналитъ родната армия подофицери, застана стражъ на сждбинитъ на България, така както подофицерътъ бѣ стражъ и презъ войнитъ и съ своя ножъ чертаеше границитъ на България!

Ние виждаме, че поставенитъ първоначално цели на подофицерската организация се разширяватъ и отъ чисто професионална, тя става една мощна народна организация. Въ устава ѝ вече четемъ: „Да работи за насаждане граждански добродетели всрѣдъ народа“. Да работи за граждански добродетели всрѣдъ народа, тогава, когато всички други работѣха за унищожаването на тоя народъ, когато интернационализмътъ бѣ се надвесилъ надъ нашата страна и се готвѣше да я хвърли въ своитъ пламъци. Да говори за народъ, народностъ, граждански добродетели тогава, когато всички отричаха

това! Каква смѣлостъ и себеотрицание виждаме въ скромнитъ подофицери, довчерашни водачи на въоръжения български народъ по Македонскитъ чукари, Добруджанскитъ полета, Тракийскитъ равнини!

Какво е направила подофицерската организация следъ войнитъ за своя народъ не му е тукъ мѣстото да се изброява, но достатъчно е само да се подчертае факта, че очитъ на всички съзнателни български сж обрнати къмъ подофицерската организация. Овацитъ, направени на конгреситъ на тая родолюбива организация, не могатъ да говорятъ друго, освенъ, че тя е на правъ пѣтъ и води българския народъ къмъ спасителния брѣгъ!

Днесъ подофицерската организация брои надъ 20000 организирани запасни подофицери, проникнати отъ съзнанието на дългъ и отговорностъ предъ Отечеството, готови да му служатъ съ себеотрицание.

Шуменското запасно подофицерско дружество, което на 24 Май — деня на Българската просвѣта — празнува своето дружественъ празникъ, счита за дългъ да декларира:

1. Че предначертанитъ цели на подофицерската организация не сж само хубави идеи написани въ устава, а тѣ сж легнали дълбоко въ сърцатъ и душитъ на всички членове;

2. Че за постигането на тѣ цели организацията, и въ частностъ Шуменското дружество, нѣма да пожали никакви срѣдства;

3. Че подофицерската организация, която иска, която се поставила за целъ да насади въ граждански добродетел всрѣдъ българския народъ държи смѣтка за всички прояви отъ живота на тоя народъ държи смѣтка за дѣлата на ржководителитъ на български народъ;

4. Тя ще насърчава всѣкъ дѣло, което е съгласно съ нейнитъ цели, които сж и цели на българския народъ, и рѣзк

Повопроизведениятъ Велички Епископъ Андрей.

(Биографически бележки).

На 28 Априлъ (недѣля Вайа), въ гр. Варна, съ благословението на Св. Синодъ биде възведенъ въ Епископски санъ Негово Високопреподобие Архим. Андрей. Ржкоположението ѝ извършено отъ Тѣхни Високи Преосвещенства Старозаг. Митрополитъ Павелъ и Русенскитъ М-тъ Михаилъ.

Негово Преосвещенство Еп. Андрей е една отъ най известнитъ и популярни личности въ нашия църковенъ животъ. Неговото име е свързано съ онова крупно религиозно движение у насъ, което особено следъ войната, се засили и ооружи въ съюза на Православнитъ Хр. Братства и тоя на

Ученическитъ Правосл. Хр. Дружества. Отъ 11 години насамъ Н. Пр. е тѣхниятъ неуморимъ организаторъ и вдъхновень проповѣдникъ. Заради тѣзи му голѣми заслуги къмъ църквата Св. Синодъ го удостои съ епископски санъ, като му даде титлата Велички, и по желанието на Негово Високо Преосвещенство Варненския Митрополитъ Симеонъ го изпрати за неговъ викарий.

Негово Преосвещенство Еп. Андрей — въ мирѣ Стоянъ Н. Петковъ — е роденъ въ с. Врачешъ, Орханйско, на 30 XII 1886 год. Своето основно и програмназально образование е получилъ въ гр. Ески-Джумая, дето живѣятъ и до сега престарѣлитъ му родители, които сж много религиозни и трезви хора, ползуващи се съ обичѣта и почитѣта на цѣлия градъ.

Презъ 1909 год. Н. Пр. е свършилъ съ отличие Софийската Дух. Семинария и полу-

чилъ премията по класическитъ езици. Докато е билъ въ семинарията лѣтнитъ си ваканции е прекарвалъ въ Варна въ Митрополията при Н. В. Пр. Митрополитъ Симеона, комуто той дължи църковния си мирогледъ. Следъ свършване на Семинарията Н. Пр. постъпилъ като писаръ въ Варненската Митрополия дето служилъ една година. Презъ това време той започналъ да работи въ една група на православни ревнителни, които следъ време образували братството „Св. Арх. Михаилъ“.

Презъ есенъта на 1910 год. Н. Пр. постъпилъ въ Софийския Университетъ като студентъ по История и География. Презъ тая учебна година той турилъ началото на Православнитъ библийски курсове. Заедно съ двама свои другари (Райко Даскаловъ — симинаристъ, сега покойникъ, и Н. Алексиевъ) основалъ Студентското Право-

сл. Хр. Др-во, отъ страна на което презъ 1911 г. той билъ делегатъ на Всемирната Христ. Студ. Конференция въ Цариградъ. Сжщата година Н. Пр. основалъ въ Своге Правосл. Хр. Братство, където отъ време на време ходилъ да държи беседи. По настоящемъ това братство не сжествува, но на времето си то заинтересувало цѣлото село. Презъ лѣтото на сжщата година той заминалъ за Русия. Въ Москва съ конкурсенъ изпитъ Н. Пр. взелъ стипендия (издържалъ десети по редъ отъ всички 79 души руски студенти. Били отпуснати само 20 стипендии). Презъ 1912 год. прекъсналъ учебнитъ си занятия и взелъ участие като войникъ въ Балканската война. Следъ демобилизацията той се уволнилъ и се върналъ въ академията. Презъ 1914 г. взелъ участие въ Руско-Нѣмската война като доброволецъ въ санитарния передови от-

рядъ на Государствената Дума. Билъ е на Галицийския фронтъ. Тамъ получилъ два ордена: Георгиевски за храбростъ и Станиславски за усърдие. Презъ 1915 г. се поболѣлъ на фронтъ, върналъ се въ Москва и, следъ като оздравѣлъ, се уволнилъ отъ армията.

Въпреки това, че презъ тѣчение на учебния курсъ въ Академията Н. Пр. е ходилъ дѣлжти на война, презъ 1916 той е завършилъ последнитъ като единъ отъ първитъ студенти.

Поради войната и революцията Н. Пр. не е можалъ веднага да се върне въ България. Той останалъ въ Петербургъ на работа, дето служилъ като лекторъ на „знаменския курсъ“ и още въ една школа на Вѣборската страна като учител. Служилъ е половинъ година въ Руския Ловдъ.

(Следва)

ще се противопоставя на всички, които би се опитали да отклонят българския народ от неговия прав път към добродетелите;

5. Подофицерската организация работи за добри граждани, добри държавни и обществени служители. Най-остро ще бичува всекиго, който би се отклонил от своя обществен и граждански дълг, безразлично на кое стъпало на обществената стълба стои той;

6. Девизът на подофицерската организация е „ВЪЛГА-РИЯ НАДЪ ВСИЧКО“ и тя ще пази и почита тоя девиз.

Отъ Шуменското Западно Подофицерско дружество „КНЯЗЪ КИРИЛЪ ПРЕСЛАВСКИ“.

Ст. Тренкова—Шуменъ.

Националният ни костюмъ.

Впечатления отъ „Елка“ и „Вътрешната мелница“, оперети, дадени отъ името на Дома на Изкуствата и печата въ града.

Да критикувамъ музикалната страна на изнесените оперети, не е моя компетентност. Нека други сторятъ това.

Ще се спра само на издържаността на костюмите, тъй като това ми е правило впечатление всекиго, кога видя на сцената подобна пѣстрота.

А костюмите безспорно допринасятъ твърде много, за да се закръгли ансамбълъ на всяко нѣщо, изнесено на сцената.

Издържаност! Ако въ първата оперета „Елка“ може да нѣгде да се говори за издържани женски тиролски костюми, въ втората, дето трѣбваше, съобразно пиесата, да има костюми отъ Софийско такъв нѣмаше нито единъ!

Нима всичко шарено, което може да се намѣри изъ долапите и надене при подобни случаи, може да се нарече костюмъ?

Две котленски престилки, отпредъ и отзадъ, което е характерно за циганския костюмъ, или нѣкаква ношница надъ колѣнетъ, нима даватъ идея за българския костюмъ?

Тая пѣстрота (говоря вече не само за случая, а изобщо дето трѣбва да се изнесе нѣщо въ националенъ костюмъ) прави впечатление за липса на естетика въ своята общностъ и за съвременно непознаване на нашите национални костюми, които идатъ модернизирани у насъ чрезъ журналитите въ Европа и оттамъ ги вземаме.

Иначе нѣмаше на тиролския костюмъ да се тури котленска престилка или на плѣвения — добружанска или македонска такава! Какво търсятъ въ българ. костюмъ тия турски и цигански сѣрмени елечата?

Може по-отдѣлно въ тия групи хорове и ржченици да се явятъ играещите съ поотдѣлно издържани костюми, но общо взето дава една пѣстрота, която на око прави лошо впечатление.

А тия нѣща на сцената се изнасятъ по-вече отъ учащите, ржководени отъ интелгентни хора, но въ такива случаи по-вече се обръща внимание на музикалната и др. страни, а щомъ дойде до костюми, щомъ тѣ сж български „Намѣрете си!“

И почватъ търсения на части отъ костюми (понеже комплекти нѣма) и всеки се кичи съ каквото му попадне, стига то да е шарено—българско е! За литературната, за музикалната частъ иматъ диригенти, специалисти, а погрижва ли се нѣкой за костюмите, ако тѣ сж български? Ако е за нѣкой балетъ или нѣщо друго, тамъ по-вече грижи се

полага за костюми, а за българския — никакви! Пъкъ и кой ли отъ насъ познава въ детайли бѣлг. костюми?

Запитайте, напр., която щете ученичка, учителка, гражданка; шивачка, какъвъ е тиролския или японския костюмъ, и всѣка ще ви го опише въ подробности, както видѣхме тиролския и на сцената, доста добре издържанъ.

Запитайте сж щите хора какъвъ е плѣвения, кюстендилския, македонския и пр. костюми, никой не ще може да ви го опише точно, освенъ ако го е наблюдавалъ специално.

А въ Тиролъ или Япония никой не е ходилъ, но на всички сж познати тия костюми по-вече отъ нашите китни български носии, съ които се гордѣемъ безъ да ги познаваме.

Презъ режима на Земледѣлците се искаше да се направи нѣщо въ това отношение, но срещна голѣмо противодействие.

Макаръ тогава това да бѣше прекалено, но все целѣше въ основата си запазване и модернизирание на костюмите ни.

Днесъ ние замѣстваме националните костюми съ по-удобно и по-ефтино модно облекло, но нищо не ни прѣчи да си правимъ костюми въ националенъ стилъ, модернизирани, какъвто примѣръ ни дава често нашата княгиня Евдокия. Всѣка българка трѣбва да има по 1 нац. костюмъ, на който поне модата не минава.

Обаче, за случаи, като изнасяне на сцени, ржченици, лажарувания и пр. трѣбва издържаностъ въ костюми и др.

Ако се грижатъ за костюми при случаи като даване балети и пр. не български работи, струва ни се, че трѣбва по-голъма грижа и за български костюми.

Нече струва много нито трудъ, нито сѣдства, ако въ училищната програма по ржководѣние се въведе задължително всѣка ученичка да ошие по единъ костюмъ — за себе си или за училището, защото всѣко училище трѣбва да си има гардеробъ отъ бѣлг. костюми съ по-ефтини материали, тъй като по нѣколко пѣти въ годината на всѣко у-ще става нужда отъ костюми за разни случаи.

Тукъ ще намѣри приложение и българската шевица и ще се запознаятъ учениците съ особеностите на бѣлг. костюмъ.

Голѣмо впечатление направи на публиката миналата година на изложбата по ржководѣние въ една отъ тукашните гимназии нѣколко костюмчета въ миниатюръ, издържани въ бѣлг. стилъ, които костюмчета бѣха предназначени за подаръци въ Америка. Защо да не се вмени въ дългъ на учителките по ржководѣние да изработятъ съ учениците въ миниатюръ всички български костюми, които да красятъ изложбите между английска, брюкселска, рижска, филети и други бродерии и дантели?

По такъвъ начинъ сж запазване национ. костюмъ ще се култивира и любовъ къмъ него.

На правъ пътъ.

Четохъ въ единъ отъ ежедневниците, че по време на великите Христови празници софийските църкви били препълнени съ богомолци, които били много повече отъ миналите години.

И азъ лично констатирахъ тоя фактъ въ родния си градъ Видинъ, където гражданството

масово се стичаше въ късна нощъ и ранна утринъ на молитва, като неудържимо се блѣскаше за да мине подъ светлата плащенина. Отъ сутринъ до вечеръ църквите сж пълнѣха съ богомолци, които смилено и съ пълно съсѣдоточие отправяха топли молитви къмъ Бога.

И когато камбаните възвестяваха началото на божествената служба, църквите бѣха отдавна вече пълни съ добри християни, които съ нетърпение чакаха словото божие и сладката пастирска проповѣдь. Това е единъ отраденъ фактъ въ печалната наша действителностъ на безвѣрие и безпѣтица, който не трѣбва да остане неотбелезанъ и отминатъ безъ поука отъ всички ни, а особено отъ духовенството ни.

Народътъ, блѣскалъ се и луталъ се въ безпѣтица, намѣрилъ на всѣкъде само пуста и безсмислие, на ново се връща и пълни божия храмъ, за да бѣде обнадежденъ и стопленъ отъ словото божие. При мамливите сектантски учения и пропаганди го водиха до сега безъ тактъ въ заблуда и го преумориша. Тѣ не му дадоха нищо свѣстно и нищо божествено, а използуваха невежеството и простодушието му за свои лични цели и блага, затова наново виждаме тържеството на чистата и жива вѣра въ Христа да привлече и обнадежда и да привежда въ светилицето на старинната бащина вѣра хилядите млади и стари българи. Храмовете сж пълнѣтъ съ богомолци. Това показва, че българскиятъ народъ въ голѣмото си множество е вече на правъ пътъ, което трѣбва само да ни радва, защото именно отъ храма Божия ще доде народното възкресение. Само чрезъ силната и жива Христова вѣра ще се възроди човѣчеството и ще се върне за новъ истински животъ.

Въ Божия храмъ човѣшката душа, като лекокрила птичка, се възнася къмъ Бога и чувства облекчение. Словото божие се разлива като цѣлителенъ балсамъ върху наранените души и ни става свѣтло и леко.

Да. Този отраденъ фактъ който е общо явление презъ тази годишните вел. празници, трѣбва да ни обрадва и да ни накара да подбудимъ и насърдимъ своя добъръ народъ въ тая посока. Духовенството както въ миналото, трѣбва да се възрадва отъ това и съ още по-голъма енергия да работи между народа за неговото духовно възкресение и пробуда. Ние всички ще бждемъ въ негова помощъ, сънавайки, че само то ще изпълни тая тежка задача, защото работи по божие въдъхновение и съ сила божия.

Народа ни е на правъ пътъ, той пълни храмовете и отъ тѣхъ чака своята духовна пробуда и възвръждане.

Фактътъ трѣбва само да ни радва и импулсира.

Бѣлорѣчки, Подполковникъ

Отечеството на душата.

Днешната, модерната, душа е безъ всѣкакво отечество. Тя се лута тукъ и тамъ, гѣне въ мракъ и заблуда, въ мъжа и нужда. Тя е далечъ отъ Бога. Тя бѣга отъ Него и се люшка като животно отъ едно удоволствие на друго...

И какъвъ е края? — Отчаяние и недоволство, което свършва съ желание за свободна смъртъ. Самоубийството днесъ е станало красиво и модерно. То се явява като следствие отъ умората, негодността, невъздържаността и без-

отечествеността на модерния човѣкъ...

И какъ можемъ да се спасимъ отъ тая душевна безпѣтица и заблуда? — Само, ако намѣримъ истинското отечество на нашата душа. Това е Богъ. Ние не трѣбва да бѣгаме отъ Него, защото Той е онзи великъ Духъ, който приютава, утешава и обича всички души еднакво. Въ душата, въ сърцето на Исуса само се живѣе сладко и блажено. Той има сърдце на царъ, на братъ и на приятель. Само въ Него ще намѣримъ ние всичката тая пълнота и хармония. Никъде... никъде... другаде.

Сърдцето на Исуса е едно царско сѣрдце, защото Той е царъ на царете, господаръ на господарите. Неговото царство нѣма край. То отива отъ вѣчностъ къмъ вѣчностъ. Той успокоява и удовлетворява всички въздишки, всички тѣги, нужди и неволи.

Сърдцето на Исуса е едно братско сѣрдце, защото Той е само нашия милъ и любимъ братъ. Той живѣе, яде, работи и страда съ насъ... братски. Той взема скръбта на свѣта. Той умрѣ за свѣта. Той даде своята кръвъ и плътъ за спасението на своите братя.

Сърдцето на Исуса е едно приятелско сѣрдце, защото никой не е ималъ такава голѣма любовъ къмъ своите приятели, както Исусъ. Той е нашиятъ вѣренъ и истински приятель. Той повѣри на своите приятели съкровищата отъ истини и обеща царството небесно. Той жертвува най-после своя животъ за благо на своите приятели.

Поклонъ предъ Тебѣ, Исусе Христе, Ти нашъ вѣченъ царъ, милъ и любимъ братъ, вѣренъ и истински приятель!

Нека нашата душа пребѣжда въ Тебѣ! Нека тия намѣри своето тихо пристанище у Тебе и Твоята велика и блага душа бжде винаги нашето отечество.

Ек. Д-ръ Панайотова.

На единъ сѣрдитъ човѣкъ.

Тюлежковъ, редакторъ на в. „Пастирско дѣло“, органъ на свещ. сѣюзъ, се почувствувалъ зле засегнатъ отъ нашата статия „Пазете православieto“, публикувана въ два отъ миналите броеве, и отговоря съ нѣколко люти фрази въ сѣюзния органъ. Добре е, когато брани себе си, този Тюлежковъ да се подписва, за да не мисли свѣта, че „Попъ Дошо“ напада свещеническия сѣюзъ, който сѣюзъ, впрочемъ, отъ 10 години съществува за лично щастие и благоденствие на нѣколко „умни“ хора и преди на най-умните отъ умните — Ханджиевъ и Тюлежковъ. Види се, затова Т-въ не се подписва, за да отожестви сѣюза съ себе си.

Та Тюлежковъ се сѣрди люто, че сме го обвинили въ двуличие, като твърдимъ, че отъ една страна хвали до небесата протестантската Ийка, а отъ друга пише статии срещу протестантската пропаганда. Съ своя езикъ той изобличава себе си. Неотдавна писа, че обичалъ да урежда споровѣтъ съ кроткъ евангелски езикъ, а на личните закачки не отговарялъ даже, а ето, щомъ бѣше упрекнатъ отъ насъ справедливо, веднага реагира не евангелски, а грубо езически. Колко ни е противно това лицемерие! Да можемъ да го търпимъ и упражняваме, вѣроятно бихме вкусили много житейски „благини“.

Като нѣмало какво да каже срещу нашите аргументи въ статията, Тюлежковъ се смѣ

на нашия вестникъ, че бил малкъ. Е, да, ние като Тюлежкова нѣмаме задъ гърбъ си една организация, отъ която на кога да смучемъ съществено на всичките си синови и дѣщери (кой администраторъ кой ресилентъ, кой слуга въ редакцията направилъ главниятъ този редакторъ своите крѣвни чедъ) по 120 хиляди лева въ годината, както изнасятъ годишните конгреси. И нека помисли Т., и който ще другъ, кой сж щеникъ въ България като насъ? Успѣлъ да постави и за вѣрди единъ вестникъ съ свои сили. А колко трудъ ни струва това, ние сами знаемъ. Всички, които се подвизаватъ въ тая областъ, иматъ задъ гърбъ си братства, дружества, а Тюлежковъ има цѣлъ сѣюзъ получава за своето редакторство 42 хиляди лева + 78 хиляди чрезъ своите синови дѣщери. Така всѣки може да прави журналистика и отъ всичко да гледа на другите.

Т-въ ни съветва да свикнемъ курсъ по православие, на поканимъ разни владци, римски, грѣцкия, руски, професори руски и наши и да които да научимъ на православие. На тази шега ще сж говоримъ, че ние нѣмаме сѣда да учимъ тѣзи протестантски, вулващи величини, шо избрѣха въ Т-въ, ала за радостъ на България, въ Варненската епархия ще се намѣри кой да учи тия лѣвенци на православие, пѣкъ и щсега сж поучвани. Разни авантюристи е имало всѣкога въ всички страни. Все по-вече се разнибира, че въ България се изживява такива, макаръ да вѣнариватъ богослови, а понѣвѣга да носятъ и владишки тюрони. Какъвто е Тюлежковъ, такава сж и тия, види се, колко то той е рекълъ да пази. Идѣ

Ние нѣмаме голѣми амбиции, както обичатъ да ни казватъ разни некадѣрни и завистливи люди, за да си служимъ по дребнави лѣжки за постигнати на тия амбиции, споредъ нишето на Т-ва. Какви постижки може да вземе единъ еноръ рски свещеникъ въ провинцията, за да се обвинява, че работи само отъ амбиция? Правилно! Ако работишъ, работишъ и по болна амбиция. (Втрѣсна нѣмаше да слушахме тия думи, писри и казани по нашъ адресъ) бране работишъ, ленивъ си, нѣкога е угодилъ на злоставачничитъ, та и ние да угодимъ. На свещенството въ България обаче, отдавна сж извесила хората отъ свещ. сѣюзъ, Едо иматъ лѣжата за спортъ и кори отъ години живѣятъ на нѣговъ гърбъ, единъ отъ кога р е този Тюлежковъ и неговите даровитъ партньоръ Ханджиевъ. Ако 50 годишниятъ „Енѣпломатъ“ Т-въ (Бѣше се за ой салъ по едно време за режисамъ въ „Свободния университетъ“) да учи дипломатия и я изучава намѣри за по умно да мѣе с добре ще направи.

Свещ. Д. Попвасилевъ

ХРОНИКА

Въ ид. брой ще помѣстимъ нова, 7а по редъ, статия Н. Впр. Св. Варненския Митполитъ Симеонъ за известта вече конференция на ИМ. Статията е много интересна.

Н. Впр. Епископъ дрей ще служи на „Св. Кирил и Методи“ въ новоосвѣтената църква съ щщото име жпип разкопките въ Преславъ, сега тамъ ще се служи всѣка година и ще стане традиция за околното население.

Четете вестникъ „НАРОДЕН БУДИТЕЛ“